

11 februari 2024 – viering Heilig Avondmaal

HET DAK ERAF

Markus 2, vers 1 t/m 12

Wie kent het niet: weggebruikers die heel asociaal rijden en met veel manoeuvres proberen om net iets sneller dan een ander te zijn. Als iemand je over het verdrijfvlak inhaalt en afsnijdt, of als iemand midden op een verkeersplein de boel ophoudt omdat hij dacht dat hij nog wel even aan kon sluiten in de rij, of als je op de vluchtstrook iemand rustig langs ziet rijden terwijl jij zelf als brave burger in de file staat, dan raak je toch gefrustreerd? Wat bezielt die mensen? Vinden zij zich soms belangrijker dan anderen? Of zitten ze zo in de stress dat het hen helemaal niet uitmaakt dat ze anderen in gevaar brengen of schade aanbrengen? Wat bezielt hen?

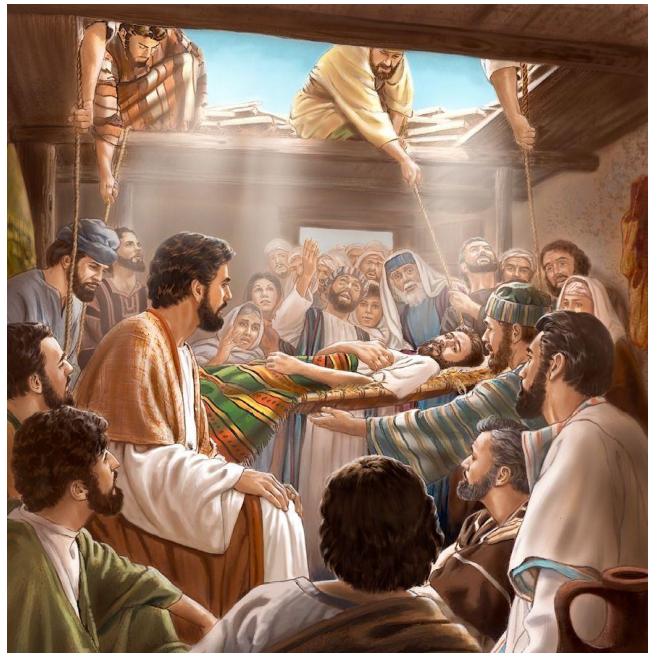
Ik denk dat de mensen daar in huis bij Jezus zich dat ook hebben afgevraagd. Terwijl zij aan het luisteren zijn naar Jezus – want, zo vertelt Markus: Hij sprak het Woord tot hen. Jezus was weer aan het verkondigen – terwijl zij aan het luisteren zijn naar Jezus, is het boven hun hoofden een lawaai. Er worden tegels weggeschoven. Stof en stukjes klei vallen naar beneden. 'Hé, wat zijn jullie aan het doen?' 'Pas op, daar valt een stuk klei!' Maar die mannen daarboven gaan onverstoord door. En als er een behoorlijk gat is gemaakt, dan laten ze een matras zakken met iemand erop. 'Zo, die is vooraan in de rij.' De getakelde man is precies voor Jezus terecht gekomen. ... Ik denk niet dat de mensen daar in huis stonden te glimlachen vanwege dit ingenieuze idee om via een opengebroke dak bij Jezus te kunnen komen. Zeker de huiseigenaar niet. Of zou Jezus Zelf de huiseigenaar zijn geweest, zou het bij Hem thuis gebeurd zijn? Het lijkt erop, wanneer je in vers 1 leest dat Jezus weer in Kapernaüm was gekomen en dat Hij volgens Markus *thuis* was. Wat bezielde die mannen daar op het dak?

Jezus zag wat hen bezielde. Vers 5: 'Toen Jezus hun geloof zag'. *Het was hun geloof*. Geloof, waardoor zij hun vriend of buurman of familielid brachten bij Jezus. Als ze buiten waren blijven wachten, dan hadden ze geen schijn van kans gehad. Er was vroeger geen speciale gehandicapten-parkeerplaats dicht bij de deur, of een ingang zonder drempels en andere hindernissen..., nee als gehandicapte had je nu eenmaal pech. Denk maar aan die andere verlamde man die in Bethesda lag: hij had niemand die hem bij het geneeskrachtige water bracht, zo wordt er in het

Johannesevangelie verteld. En daarom lag hij daar al 38 jaar lang. Schrijnend! Maar deze man van vanmorgen heeft gelukkig wel mensen die hem helpen. Gelovige mensen. Wat kostbaar!

Jezus zag hun geloof... Wat zag Jezus aan geloof, waardoor Hij deze brutale actie niet afkeurde, maar juist die verlamde man genas, wat was dat geloof? Was dat het geloof van hun vijven? Of was het vooral het geloof van die vier mannen die deze man hadden meege-sjouwd, terwijl die verlamde man na alle teleurstellingen misschien helemaal niet zo meer met wonderen en genezing bezig was? Het staat er niet bij en dat vind ik zo mooi: *die vijf mannen worden als een geloofseenheid gezien*. Jezus zag *hun* geloof. En in het geloof wordt soms de een door de anderen gedragen. De een houdt de ander vast. De ander vuurt de een op een later moment weer aan. En blijkbaar kan het geloof van de een dus tot zegen zijn van de ander.

Nu, ik hoop dat wij zo in de gemeente ook echt geloofsgenoten van elkaar en voor elkaar zullen zijn. Naast het samen God de eer geven is dat het belangrijkste doel van het gemeente-zijn: elkaar zegenen door voor elkaar het geloof vast te houden en elkaar te dragen in het geloof. Want er zijn ook in onze gemeente mensen voor wie het soms een heel grote opgave is om te blijven geloven, om te blijven vertrouwen. Omdat de toekomst voor hen soms zo donker kan zijn. Of omdat de weg van ziekte, of de weg van gemis zo ontstellend diep kan gaan. Of omdat je met het geloof dat je van huis uit hebt meegekregen soms even helemaal niets kan. Je hebt het gevoel dat je geloof aan

een heel dun draadje hangt, een heel dun lijntje naar boven. ... 'Laat je dan maar gedragen worden door het geloof van de gemeente', zo zeg ik dan soms in gesprekken. 'Laat *ons* maar bidden, als je zelf op dit moment geen woorden kunt vinden om te bidden.' Laat de gemeente maar doorzingen, als je tijdens de dienst de woorden niet over je lippen kan krijgen. Natuurlijk: probeer vol te houden, probeer het geloof met je mee te blijven dragen! Maar weet je tegelijkertijd gedragen door het geloof van de mensen om je heen. Want dat is het bijzondere van het geloof van die oudere of jongere broers en zussen hier om je heen: hun geloof kan jou, kan u, dragen. Anderen hier zullen een punt van jouw matras pakken en je naar Jezus dragen. Is dat niet geweldig mooi om dat voor en met elkaar te mogen doen?

Uw en mijn geloof wil God gebruiken tot zegen van anderen. Uw gebed voor die ander. Uw volharden in het geloof. Jouw verlangen naar Jezus, je enthousiasme. Ons blijven vasthouden aan Gods trouw en Gods beloften. Ons dragen en de ander opdragen: God wil dat gebruiken tot zegen van de mensen om ons heen.

Daar zijn allemaal vragen bij te stellen: 'hoe zit het dan met mensen die *niet* door het geloof van anderen worden gedragen? En: waarom wil God dat wij zo die ander blijven opdragen in het gebed, God heeft toch niet nodig om steeds herinnerd te worden aan die persoon? En hoe kan mijn gebed met misschien steeds weer dezelfde gebrekkige woorden, nou zo'n grootse uitwerking hebben?' Ik kan allemaal vragen stellen, maar misschien moeten wij die vragen maar gewoon even laten rusten. *God wil blijkbaar jouw en mijn geloof gebruiken om aan een ander herstel, genade, bevrijding te schenken.* God wil zo deze biddende Ichthus-gemeente gebruiken voor Maarssen-Dorp waar zoveel mensen niet geloven of niet meer kunnen geloven. Wat zou het jammer zijn als de verwachting in onze gemeente zou worden gedooft..., nee, blijven dragen en opdragen van de anderen! God wil ook zo de biddende vaders en moeders gebruiken voor die kinderen die vanmorgen niet mee wilden gaan naar de kerk, of die al lange tijd niet meer naar de kerk zijn geweest. God wil die vertrouwensvolle mannen en vrouwen en ook die verwachtingsvolle jongeren in Zijn dienst gebruiken die hun vrienden en kennissen, hun klasgenoten en collega's in geloof dragen en bij God brengen.

Laten wij daarom straks zo ook naar de Avondmaalstafel gaan, naar Jezus. Je hoeft vanmorgen niets mee te nemen om aan te mogen gaan. Laat alles maar los. Maar neem, met die ruimte die daardoor vrijkomt in je hoofd en hart, in gedachten diegenen mee die zelf vanmorgen niet met ons mee zullen lopen. Neem de namen mee van diegenen die wij thuis hebben achtergelaten: die kinderen van u, of kleinkinderen, die vrienden die geen behoefte hebben aan het geloof, die burens. Draag ze maar mee straks, naar Jezus toe. Want Jezus ziet *ons geloof*.

Maar dan... dan lijkt het toch nog mis te gaan. Jezus ziet het volhardend geloof van die mannen, het geloof dat heel wat obstakels durft te nemen om koste wat het kost die ander bij Jezus te brengen..., maar dan zegt Jezus tegen de verlamde: 'zoon (kind), je zonden zijn je vergeven'... Eh, prachtig natuurlijk..., maar daarvoor kwamen wij eigenlijk niet... Een heel ongemakkelijk moment toch, als je een cadeau staat uit te pakken en het is precies *niet* wat je had gevraagd. 'Dankjewel', zeg je dan heel gemaakt, 'wat bijzonder...'

Maar misschien hè, is deze bijzondere wending – namelijk dat Jezus de verlamde man eerst de zonden vergeeft in plaats van dat Hij hem gelijk geneest - voor ons wel lastiger mee te maken dan voor de mensen toen. In die tijd werden 'zonde' en 'ziekte' veel dichter bij elkaar gezien. Toen eens een blindgeborene bij Jezus werd gebracht, was ook gelijk de vraag van de leerlingen van Jezus: 'wie heeft er gezondigd, zichzelf of zijn ouders?' Wij hebben 'ziekte' en 'zonde' – in navolging van Jezus – veel meer losgetrokken en dat is heel goed..., maar zonde en ziekte, het hoort natuurlijk allebei bij het kwaad, dat niet op deze wereld hoort te zijn.

Maar waarom spreekt Jezus hier eerst vergeving van zonden uit tot de verlamde man? Ik denk niet omdat deze man een bepaalde zonde op zijn geweten had, waardoor hij verlamd was geworden. Als het om specifieke zonden gaat, dan wordt het er in de Bijbel

meestal wel bij verteld. Hier moet volgens mij de aandacht dan ook niet uitgaan naar de man en zijn mogelijke zonde. Je leest trouwens ook niets van berouw, van inkeer of boete. Maar ook niets van dankbaarheid voor de vergeving van de zonden. Die man en zijn persoonlijke leven blijven voor ons slechts een personage in het verhaal. *Maar via dit personage dat als het ware uit de hemel neerdaalt in het midden van alle luisteraars laat Jezus horen waarvoor Hij is gekomen: 'om de zonden te vergeven'.* Vers 10: 'Opdat jullie zullen weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde de zonden te vergeven.'

En daarmee laat Jezus in dit moment nog meer zien dan wat Hij al had laten zien. Dat Jezus mensen op wonderlijke wijze kon genezen, was inmiddels bekend geworden. (We hebben het vorige week gezien: een melaatse die genezen werd.) Dat Jezus macht had over alle kwade machten en demonen, dat hadden de mensen ook al tot hun vreugde mogen ervaren. (Daar heb ik een aantal weken geleden over geprekeet.) Maar nu horen wij: Jezus heeft macht om de zonden te vergeven. En dat gaat *nog* verder. En nu zie je dan ook weerstand opkomen, dit gaat de joodse geestelijke leiders te ver. Dat Jezus mensen geestelijk en lichamelijk genas, daar kon niemand natuurlijk op tegen zijn. Maar dat Jezus hier nu vertelt dat Hij God Zelf is – want Wie heeft de macht over goed en kwaad, over oordeel en vergeving, dan God alleen? – dit gaat te ver...

Ik probeer u even duidelijk te maken hoe ver strekkend dit inderdaad is wat Jezus hier doet en zegt. Vergeving van zonden, dat betekent dat het goed mag zijn tussen God en u. Dat de relatie met God is hersteld. Dat er niets meer tussen God en u, God en jou, hoeft in te staan. Daar hoeft je echt niet meer bang voor te zijn. Je mag geloven in vergeving. Het is een geweldig mooi geloofsartikel van onze geloofsbelijdenis, zoals wij dat straks met elkaar zullen belijden: 'ik geloof de vergeving van zonden'.

Maar 'vergeving van zonden' dat betekent *nòg* meer dan dat het goed mag zijn tussen God en jou. Daar hebben wij het dit seizoen over op onze boekenkring. De vergeving van de zonden betekende voor het joodse volk ook dat God een totaal nieuw begin maakt..., dat de ballingschap, de overheersing door de vijanden voorbij zal zijn..., dat de woorden van de profeten tot vervulling zijn gekomen..., dat de tijd waarin de machten van het kwaad het over ons te zeggen hebben ten einde is..., dat God herstel biedt in de meest diepe en brede zin van het woord. Zoals Jezus ook verkondigde: het Koninkrijk van God is nabij gekomen. Het is er. Het is hier. Het is nu.

Vergeving van zonden betekent niet slechts: 'je mag straks naar de hemel'. Hoe bijzonder mooi dit ook is, het is te klein en te veel op jezelf en je eigen toekomst gericht. Nee, vergeving van zonden betekent: *het nieuwe leven is begonnen!* God heeft ons vrijgemaakt... en op een totale nieuwe manier in het leven gezet. Wij mogen onderweg zijn naar Zijn toekomst, maar die toekomst mogen wij nu al uitleven. Zijn Koninkrijk is werkelijkheid!

Vergeving van zonden, dat betekent: *een totaal nieuw begin.* De machten en krachten hebben geen zeggenschap meer over ons, hoe hard ze ook hun best doen om ons tot slaaf van hen te maken en hoe vaak

wij er helaas ook nog voor zullen knielen. ... Vergeving van zonden, dat betekent: er is *vrijheid*, ondanks alle gebondenheid die wij mogelijk nog steeds ervaren. ... Vergeving van zonden, dat betekent: er is *vreugde*, ondanks alle verdriet wat er om ons heen en in ons leven is. ... Er is houvast in God, ondanks dat alles zo onzeker kan zijn. ... Er is een nieuw leven in vrijheid, vreugde en verantwoordelijkheid en we krijgen daarbij een taak in Gods Koninkrijk.

Vergeving van zonden, dat betekent: het Koninkrijk van God is al aangebroken en het breekt door. De hele wereld door. Je eigen leven door.

En dat alles werd deze verlamde man aangezegd.

Misschien dat Jezus wel bewust deze man hiervoor uitkoos en dat dat kapotte dak Hem daarom niets uitmaakte. Deze verlamde man was namelijk een prachtige illustratie van Jezus' verkondiging, hij werd zelf tot verkondiging, want: een verlamde man... een mens die een volledig lichaam had (armen, benen, vingers en voeten, alles erop en eraan) maar toch zo vast in zijn eigen bestaan, zo opgesloten en belemmerd... Maar deze verlamde man mocht opstaan en een nieuw leven tegemoet gaan. 'Sta op!', zo zei Jezus tot hem. Verlamd werd de man meegesjouwd, maar oor Jezus' vergeving mocht hij nu verder wandelen. Zijn oude leven mocht hij achterlaten bij Jezus. Want deze Jezus zal straks Zijn leven geven voor alle zonden. Tot een volkomen verzoening van al onze zonden. En daardoor: een totaal nieuw leven! We mogen opstaan in een nieuw leven! Wat een feest! Laat het dak er inderdaad maar af gaan...